

Sygn. akt: I C 471/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Banaszewska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Monika Nalewajk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 lutego 2018 roku w S.,

sprawy z powództwa D. G.,

przeciwko S. G. (1),

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego S. G. (1) na rzecz powódki D. G. kwotę 20.000 (dwadzieścia tysięcy) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 marca 2018 roku do dnia zapłaty,

II. oddala powództwo w pozostałej części,

III. nie obciąża pozwanego kosztami procesu,

IV. koszty sądowe ponosi Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Szczytnie,

V. przyznaje pełnomocnikowi adw. H. F. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Szczytnie kwotę 2.400 (dwa tysiące czterysta) złotych powiększoną o należną stawkę podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu

Sygn. akt I C 471/16

UZASADNIENIE

Powódka D. G. w pozwie przeciwko S. G. (1) domagała się na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 24 § 1 k.c. zasądzenia kwoty 30.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia. Nadto domagała się zasądzenia od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że strony od 28 października 1978 roku pozostawały w związku małżeńskim, który został rozwiązany przez rozwód z winy pozwanego w dniu 27 sierpnia 2015 roku przez Sąd Okręgowy w Olsztynie. Pozwany w czasie trwania małżeństwa nadużywał alkoholu, a będąc pod jego wpływem wszczynał awantury, znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną. Pozwany będąc pod wpływem alkoholu, od którego z czasem uzależnił się bił powódkę w twarz, kopał, szarpał. Wyzywał, wszczynał awantury z błahego powodu. Powódka wielokrotnie uciekała z domu z obawy o własne i dzieci zdrowie i życie. Zdarzały się też sytuacje, że pozwany wyganiał powódkę wraz z

dziećmi z domu i nocowali oni w chlewie. Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 21 maja 2012 roku pozwany został zobowiązany do podjęcia leczenia odwykowego w niestacjonarnym zakładzie leczenia odwykowego. Jednak przerwał terapię. Powódka przez cały okres małżeństwa zmagala się z alkoholizmem męża, co powodowało, że żyła w ciągłym stresie, poczuciu bezradności, frustracji i strachu o siebie i dzieci. Pozwany stosował również wobec powódki przemoc ekonomiczną, która polegała na wyprzedawaniu majątku stron, ignorowaniu obowiązku zaspokajania podstawowych potrzeb rodziny. Pozwany dwukrotnie był skazywany za znęcanie się fizyczne i psychiczne nad powódką. Powódka w związku z traumatycznymi przeżyciami, których doświadczyła korzystała z pomocy psychologa w Gminnym Ośrodku (...) w R. w okresie 2014-2015. Przez cały czas odczuwa strach przed pozwanym, z którym mieszka w jednym domu. Zachowanie pozwanego spowodowało u powódki rozstrój zdrowia psychicznego i fizycznego. Pozwany naruszał jej godność, nietykalność osobistą, wolność od zastraszania, a także prawo do spokojnego korzystania z mieszkania.

Pozwany S. G. (1) w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania sądowego. Zaprzeczył twierdzeniom powódki zawartym w uzasadnieniu pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

Powódka D. G. i pozwany S. G. (2) zawarli związek małżeński w dniu 28 października 1978 roku. Mają czterech, dorosłych obecnie synów.

W 1979 roku, po urodzeniu się pierwszego z synów zdarzało się, że pozwany będąc pod wpływem alkoholu zwracał powódce uwagę, że w domu nie było sprzątnięte, posiłek nie był przygotowany na czas. Z czasem z tego powodu pozwany zaczął wszczynać awantury. Sytuacja uległa pogorszeniu, po urodzeniu się drugiego z synów tj. w 1981 roku. Zdarzało się, że pozwany uderzył powódkę w twarz, z czasem do takich zdarzeń dochodziło częściej, a pozwany który do tej pory rzadko nadużywał alkoholu, zaczął pić prawie codziennie. Będąc w tym stanie był agresywny, wyzywał powódkę. Stosował przemoc fizyczną wobec powódki, szarpał ją, chwycił za ramię próbując w ten sposób m.in. wyrzucić ją z domu. Wyganiał ją z domu. Wypowiadał przy tym wobec niej wulgarne słowa. Przez pewien krótki okres czasu powódka wraz z dwójką synów zamieszkała u swej siostry. Pozwany odnalazł ją i przekonał do powrotu. Jednakże jego zachowanie nie uległo zmianie. W czasie gdy powódka była w ciąży z synem M. G. (1) pozwany uderzył powódkę, kopał i szarpał. Powódka po tym zdarzeniu przez okres 2-3 tygodni przebywała w szpitalu. Zdarzało się, że powódka, chcąc uniknąć dalszej eskalacji zachowania pozwanego nocowała w budynkach gospodarczych. Pozwany wyganiał z domu również swych synów. Zdarzało się, że synowie wspólnie z matką nocowali w budynkach gospodarczych. W obecności synów wypowiadał wulgarne słowa wobec powódki. Podczas awantur zdarzało się, że rozbił szybę w drzwiach wewnętrznych ręką lub rzucając w nią. Awantury te wszczynał bez powodu lub z błahego powodu np. z uwagi na to, że synowie nie chcieli mu pomagać, że posiłek nie był dla niego przygotowany na czas. Do awantur dochodziło również w porze nocnej. Zdarzało się, że pozwany będąc w ciągu alkoholowym nie kontrolował swoich potrzeb fizjologicznych. Powódka sprzątała po pozwanym. W domu stron często dochodziło do interwencji policji. Pozwany sprzedawał sprzęty, a pieniądze ze sprzedaży przeznaczał na zakup alkoholu. W 2000 roku stan zdrowia pozwanego uległ pogorszeniu. Pozwanym w tym czasie opiekowała się powódka. W okresie od 2001 roku do 2005 roku nie dochodziło do awantur między stronami, pozwany nie stosował wobec powódki w tym czasie przemocy psychicznej ani fizycznej, nie nadużywał alkoholu.

(dowód: zeznania świadka M. G. (2) k. 193-193v, zeznania świadka W. G. k. 194-194v, zeznania świadka A. O. k. 202-202v, dowód z przesłuchania stron – powódki k. 202v-204, notatki z interwencji policji k. 158-159 akt SR w (...))

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 29 listopada 2011 roku wydanym w sprawie (...) pozwany został uznany za winnego tego, że w okresie od bliżej nieustalonego dnia we wrześniu 2009 roku do 28 kwietnia 2011 roku w W. znęcał się fizycznie i psychicznie nad powódką w ten sposób, że wszczynał awantury w domu, podczas których wyzywał powódkę słowami wulgarnymi oraz poniżającymi, popychał, szarpał za ubranie, wyganiał z domu, groził zniszczeniem wspólnie zajmowanego domu i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. został skazany na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby i oddany w tym okresie pod dozór kuratora

sądowego. Nadto, został zobowiązany do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu i poddania się leczeniu odwykowemu oraz powstrzymywania się od kontaktowania z powódką w sposób wyrażający agresję fizyczną lub słowną.

(dowód: odpis wyroku SR w Szczytnie z dnia 29 listopada 2011 roku k. 23)

Pozwany w okresie próby nadal nadużywał alkoholu i będąc pod jego wpływem wszczywał awantury, podczas których używał wobec powódki słów wulgarnych. Sąd Rejonowy w Szczytnie postanowieniem z dnia 21 maja 2012 roku zobowiązał pozwanego do podjęcia leczenia odwykowego w niestacjonarnym leczeniu odwykowego w S. Pozwany w 2012 roku rozpoczął terapię od uzależnienia od alkoholu, którą po pewnym czasie przerwał. Następnie terapię kontynuował w systemie stacjonarnym w ośrodku w G.. Po pewnym okresie czasu pozwany ponownie zaczął nadużywać alkoholu. W rodzinie została założona w lipcu 2014 roku Niebieska Karta. W ramach tej procedury powódka korzystała z pomocy psychologa w Gminnym Ośrodku Pomocy (...) w R.. W dniu 19 października 2014 roku uderzył powódkę w krocze. Powódka wezwała policję. Po incydencie z dnia 19 października 2014 roku pozwany nie stosował wobec powódki przemocy fizycznej. Zdarzały się awantury. Pozwany nadal spożywał alkoholu i zdarzało się, że będąc pod jego wpływem potrzeby fizjologiczne załatwiał w korytarzu lub innym pomieszczeniu domu. Kurator sądowy sprawujący dozór nad pozwanym w grudniu 2014 roku złożył wniosek o zarządzenie wykonania kary pozbawienia wolności. Sąd Rejonowy w Szczytnie postanowieniem z dnia 4 grudnia 2014 roku zarządził wobec pozwanego wykonanie kary 10 miesięcy pozbawienia wolności. W czasie odbywania kary pozbawienia wolności pozwany przesłał do powódki list w którym m.in. zawarł stwierdzenie: „życzę Ci, aby te siniaki, które Ci ponabijałem bolały cię BARDZO MOCNO !!!”

(dowód: zaświadczenie lekarskie k. 24, zeznania świadka R. S. k. 192-193, zeznania świadka A. O. k. 202-202v, z akt SO w Olsztynie (...): wydruki z (...) k. 139, k. 141, dokumentacja Niebieskiej Karty k. 142-149, k. 150-156, k. 158-166, z akt SR w (...): wniosek o zarządzenie wykonania kary pozbawienia wolności k. 157-159 postanowienie SR w Szczytnie z dnia 4 grudnia 2014 roku k. 200, z akt (...): sprawozdanie z objęcia dozoru k. 7-11, karty czynności dozoru k. 16, k. 20-24, 27-28, 32-33, 35-39, 41, 47, 52-54, 69, upomnienie k. 18, protokół z przebiegu badania urządzeniem elektronicznym zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu k. 64, sprawozdanie z wywiadu kontrolnego k. 65-66, z akt SR w Szczytnie (...) karta informacyjna k. 85-86, notatka psychologa k. 109, dokumentacja Niebieskiej Karty k. 112-113, k. 118-119, postanowienie SR w Szczytnie z dnia 21 maja 2012 roku wydane w sprawie (...)k. 34 akt SR w Szczytnie (...)(...), kserokopia listu wraz kserokopią koperty k. 188-190)

Powódka od 2011 roku leczyła się psychiatrycznie, od grudnia 2012 roku była pacjentką Przychodni (...) w S.. Rozpoznano u niej zaburzenia adaptacyjne i zaproponowano podjęcie terapii. Uczestniczyła w indywidualnych spotkaniach terapeutycznych dla osób współuzależnionych w styczniu 2013 roku, lipcu i sierpniu 2014 roku.

(dowód: zaświadczenia k. 17, k. 22, dokumentacja medyczna k. 215-320, k. 323-325)

Powódka w sierpniu 2014 roku złożyła w Sądzie Okręgowym w Olsztynie pozew o separację z winy pozwanego, a następnie w październiku 2014 roku po zaistnieniu zdarzenia z dnia 19 października 2014 roku zmieniła swe żądanie domagając się orzeczenia rozwodu z winy pozwanego. Małżeństwo stron zostało rozwiązane przez rozwód z winy pozwanego wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie wydanymi w dniu 27 sierpnia 2015 roku w sprawie (...)

(dowód: pozew o separację wraz z uzasadnieniem k. 3-18 akt SO w Olsztynie (...), zmiana powództwa wraz z uzasadnieniem i załącznikiem k. 105-107, k. 108 akt SO w Olsztynie (...), wyrok SO w Olsztynie z dnia 27 sierpnia 2015 roku wraz z uzasadnieniem k. 62-65)

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 20 maja 2015 roku wydanym w sprawie (...) pozwany został uznany za winnego tego, że w okresie od 1 grudnia 2011 roku do 23 września 2012 roku oraz w okresie od 10 listopada 2012 roku do 25 listopada 2014 roku w W. znęcał się psychicznie nad powódką w ten sposób, że będąc pod wpływem alkoholu wszczywał awantury domowe, podczas których wyzywał powódkę słowami powszechnie uznawanymi za wulgarne i obelżywe, wyganiał z domu, krytykował, poniżał, a nadto w dniu 19 października 2014 roku podczas

awantury domowej dwukrotnie kopnął pokrzywdzona w krocze, czym spowodował u niej zasinienie wżgórka łonowego o wymiarach 6x3 cm oraz zasinienie okolicy prawego talerza biodrowego o wymiarach 4x3 cm, które spowodowały uszczerbek na zdrowiu powódki na okres poniżej 7 dni i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. opierając wymiar kary o art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. został skazany na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby i oddany w tym okresie pod dozór kuratora sądowego. Nadto, został zobowiązany do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu i poddania się leczeniu odwykowemu oraz powstrzymywania się od kontaktowania z powódką w sposób wyrażający agresję fizyczną lub słowną.

(dowód: odpis wyroku SR w Szczytnie z dnia 20 maja 2015 roku k. 245 akt SR w Szczytnie(...))

Strony mieszkają w jedynym domu, przy czym pozwany zajmuje sam pomieszczenie o powierzchni ok. 10 m², korzysta z oddzielnego wejścia. Wspólnie z powódką korzysta z łazienki i kuchni. w domu stron mieszka również ich syn W. G. z żoną i dwójką dzieci.

(bezsporne)

Na skutek zachowania pozwanego powódka była przygnębiona, występował u niej zaburzenia snu, zaburzenia nerwicowe, epizody depresyjne. Odczuwała lęk przed każdym odgłosem. U powódki występują obecnie nasilone zaburzenia adaptacyjne pod postacią objawów depresyjnych oraz lękowych oraz 7% uszczerbek na zdrowiu.

(dowód: opinia biegłych k. 355-359, zeznania świadka M. G. (2) k. 193-193v, zeznania świadka W. G. k. 194-194v)

Pozwany otrzymuje rentę rolniczą w wysokości 332,54 złote miesięcznie. Podejmuje również prace dorywcze i z tego tytułu m.in. w grudniu 2016 roku otrzymał wynagrodzenie w wysokości 823,29 złotych netto.

(dowód: decyzja prezesa KRUS o ponownym ustaleniu wysokości renty rolniczej z tytułu niezdolności k. 136, umowa-zlecenie k. 389, potwierdzenie przelewu k. 390)

Od grudnia 2016 roku między stronami nie dochodzi do awantur, pozwany nie stosuje wobec powódki ani przemocy fizycznej, ani przemocy psychicznej, nie wygania jej z domu. Strony nadal zajmują oddzielne pomieszczenia, korzystając wspólnie z kuchni i łazienki.

(dowód z przesłuchania stron k. 402v-403, nagranie 00:14:13-00:41:38)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodu z dokumentów, zeznań świadków oraz opinii biegłych, jak również dowodu z przesłuchania stron, w tym zwłaszcza przesłuchania powódki. Sąd dowody z postaci dokumentów uznał za wiarygodne, albowiem ich prawdziwość nie była przez żadaną ze stron kwestionowana tj. kart z akt dozoru, notatek z interwencji policji, zaświadczeń lekarskich, dokumentacji medycznej powódki. Nie budziły one również zastrzeżeń ze strony Sądu. Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadków synów stron M. G. (2) i W. G.. Wymienieni w sposób szczegółowy opisywali zachowanie pozwanego wobec powódki, których byli świadkami w okresie dzieciństwa i w okresie późniejszym. Każdy z nich wskazywał w sposób jednoznaczny na pozwanego jako sprawcę zachowań przemocowych wobec powódki oraz powtarzający się charakter takich zachowań. Świadkowie równie zgodnie opisywali fakt nadużywania przez pozwanego alkoholu i stosowania wobec powódki przemocy psychicznej, której wielokrotnie byli świadkami. Opisywali zdarzenia, które szczególnie utkwiły w pamięci świadków jako wspomnienia z dzieciństwa. Świadkowie jak twierdzili rzadziej byli bezpośrednimi świadkami stosowania przemocy fizycznej przez pozwanego wobec powódki. Widzieli jednak, ślady jej użycia. W. G., poza krótkim okresem przypadającym na okres nauki w szkole zawodowej, a następnie służby wojskowej, mieszkał wraz ze stronami i na co dzień był bezpośrednim świadkiem zachowań pozwanego. Inaczej niż M. G. (2), który z czasem wyprowadził się i jedynie odwiedzał rodziców. Świadkowie zgodnie przyznali, że nigdy nie byli świadkami, aby pozwany w sposób uprzejmy, serdeczny zwrócił się do swej żony, a ich matki. W ocenie Sądu zeznania tych świadków były spontaniczne i szczere. Sąd w ich relacji nie znalazł żadnych podstaw do zakwestionowania ich wiarygodności. Świadkowie ci nie są uzależnieni, ani życiowo,

ani finansowo od stron. Ich zeznania, inaczej aniżeli zeznania pozwanego korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym. Podobnie, zeznania świadków: dzielnicowego A. O. i kuratora sądowego R. S.. Wymienieni z tytułu pełnionych obowiązków służbowych pozostawali w kontakcie ze stronami i ich relacje, co oczywiste opierały się o dane pozyskane od stron lub członków ich rodziny.

Sąd jako pełną i jasną uznał opinie biegłych. Została ona wydane przez biegłych na podstawie badania powódki oraz w oparciu o zgromadzoną dokumentację medyczną. Biegli w sposób wyczerpujący odnieśli się do tezy dowodowej zawartej w postanowieniu o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych. Opinia ta nie była również w żadnej części kwestionowana przez którąkolwiek ze stron. Sąd jako niewiarygodne uznał zeznania pozwanego, który negował swoją odpowiedzialność. Zeznania te sprzeczne były z zeznaniami nie tylko powódki, ale również zeznaniami świadków: synów stron, a także pozostałymi dowodami w postaci dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie pozwu zasługuje na uwzględnienie co do zasady, co do wysokości zasadne jest w części.

Problematyka dotycząca przyznania zadośćuczynienia za doznaną krzywdę uregulowana została w przepisie art. 445 § 1 k.c. wedle którego w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Ponadto, zgodnie z art. 448 k.c., na który wprost powoływała się powódka w razie zawinionego naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. W myśl art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Użyte w przepisie art. 23 k.c. sformułowanie "jak w szczególności" wskazuje na otwarty katalog dóbr osobistych, a te podane w ustawie są szczególnymi i przykładowymi dobrami osobistymi człowieka, podlegającymi ochronie na gruncie przepisów prawa cywilnego, niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. W szczególności zatem dobrem osobistym człowieka będzie jego zdrowie - a w tym zdrowie psychiczne - oraz nietykalność cielesna.

Zadośćuczynienie stanowi formę rekompensaty pieniężnej z tytułu szkody niemajątkowej. Podstawą żądania z art. 445 § 1 k.c. jest doznana krzywda w postaci ujemnych przeżyć związanych z cierpieniami psychicznymi i fizycznymi poszkodowanego, wynikająca z naruszenia dóbr osobistych polegających na uszkodzeniu ciała lub wywołaniu rozstroju zdrowia, a podstawą żądania z art. 448 k.c. jest doznana krzywda w postaci ujemnych przeżyć związanych z naruszeniem dóbr osobistych, z zastrzeżeniem wszakże koniecznego zaistnienia najmniejszego nawet stopnia zawinienia sprawcy. P. zastosowania tych dwóch przepisów częściowo się krzyżują, między innymi w przypadku zawinionego naruszenia integralności cielesnej w postaci uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Oznacza to, że wzajemna relacja art. 445 k.c. i art. 448 k.c. prowadzi do alternatywnego zbiegu roszczeń i nie tylko nie osłabia, lecz jeszcze wzmacnia ochronę poszkodowanego akcentując przy tym szczególną wagę przykładaną przez prawodawcę do ochrony życia i zdrowia ludzkiego. Jak wynika z opinii biegłych zachowanie pozwanego wpłynęło negatywnie na stan zdrowia powódki i ten negatywny wpływ ma już charakter długoletni. Nie sposób zanegować tezy o szczególnej dolegliwości nie tylko skutków, ale i przyczyn sprawczych wywołanego u powódki przez pozwanego rozstroju zdrowia. Powódka przez długi czas poddawana była silnemu stresowi - doznawała uczucia strachu, upokorzenia, była znieważana przez pozwanego. Pozwany doprowadził do deprecjacji samooceny powódki. Tym samym przesłanki art. 445 k.c. zostały spełnione. Równocześnie też spełnione zostały przesłanki przepisu art. 448 k.c. pozwany znieważając powódkę oraz dopuszczając się innych, zawinionych i sankcjonowanych prawnie zachowań skutkujących wywołaniem u niej rozstroju zdrowia, z całą pewnością naruszył jej dobra osobiste.

Zgodnie z przepisem art. 11 k.p.c. ustalenia wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego co do popełnienia przestępstwa wiążą sąd w postępowaniu cywilnym. Pozwany został dwukrotnie prawomocnie skazany:

w sprawie (...)za czyn z art. 207 § 1 k.k., zaś w sprawie(...)za czyn z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k., tak więc ustalenia wyroków karnych co do popełnionych przezeń przestępstw były wiążące w niniejszym postępowaniu. W tym miejscu wskazać również należy, że przepis art. 11 k.p.c. nie pozbawia sądu orzekającego w postępowaniu cywilnym uprawnienia do dokonywania samodzielnych ustaleń, czy miał miejsce fakt popełnienia przestępstwa, jeżeli nie został on stwierdzony prawomocnym wyrokiem skazującym wydanym w postępowaniu karnym. Tym samym brak wyroku co do okresu sprzed września 2009 roku nie oznacza, że wcześniej pozwany nie dopuszczał się czynów bezprawnych względem powódki. Czynów takich dopuszczał się, co zostało przez Sąd stwierdzone w oparciu o zeznania świadków – synów stron oraz zeznania powódki.

Odnosząc się do wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę spowodowaną naruszeniem dóbr osobistych, Sąd miał na uwadze rodzaj dobra, które zostało naruszone oraz charakter, stopień nasilenia i czas trwania doznawania przez osobę, której dobro zostało naruszone, ujemnych przeżyć psychicznych spowodowanych naruszeniem. Sąd miał na uwadze również, aby zasądzona suma nie miała znaczenia tylko symbolicznego, ale miała odczuwalną wartość majątkową. Pozwany do 7 października 2015 roku pozostawał mężem powódki i jako osoba najbliższa, znęcał się nad nią fizycznie i psychicznie, za co został dwukrotnie prawomocnie skazany. Trzeba mieć na względzie okres trwania takiego stanu rzeczy. Wyroki karne wydane w sprawach karnych obejmują okres 4 lat i 4 miesiące. Jednakże nie był to jedyny okres stosowania przez pozwanego wobec powódki przemocy. Zwrócić też należy uwagę, że pozwany będąc skazanym po raz pierwszy na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie zmienił swego postępowania, co ostatecznie doprowadziło do zarządzenia wykonania kary pozbawienia wolności. Będąc w izolacji więziennej pozwany nadal nie wykazywał skruchy.

Zdaniem Sądu kwota 20.000 złotych jest kwotą adekwatną do czynów pozwanego oraz skutków tych czynów, z którymi powódki borykać się będzie do końca życia, zważywszy na stwierdzony przez biegłych uszczerbek na zdrowiu. Kwota ta wynagrodzi wyrządzone powódce krzywdy w sposób wystarczający. Oczywiście nie sposób wycenić bólu i cierpienia doznanego przez powódkę, to jednak zdaniem Sądu kwota 20.000 złotych pozwoli na ich złagodzenie. Zdaniem Sądu dokonanie dalszej redukcji żądania powódki, która w pozwie domagała się zasądzenia kwoty 30.000 złotych byłoby aktem wtórnego pokrzywdzenia. Trzeba mieć na uwadze, że pozwany nie tylko naruszył dobra osobiste powódki, ale jeszcze zachowaniem swym doprowadził do pogorszenia jej stanu zdrowia

Zdaniem sądu bez znaczenia jest sytuacja materialna pozwanego, a to przez wzgląd na fakt, że dopuszczający miarkowanie odszkodowania przepis art. 440 k.c. odwołuje się wprost do klauzuli generalnej zasad współżycia społecznego, która nie może mieć zastosowania odnośnie do szkód powstałych z winy umyślnej pozwanego, będących skutkiem czynów sankcjonowanych m.in. przez przepis art. 207 k.k. Co więcej, zasady współżycia społecznego w sytuacji odpowiadającej ustalonemu stanowi faktycznemu sprawy, sprzeciwiają się miarkowaniu odszkodowania.

Wobec powyższego, Sąd na podstawie art. 448 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 20.000 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 6 marca 2018 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałej części.

Sąd na podstawie art. 102 k.p.c. nie obciążył pozwanego kosztami procesu, uwzględniając w tym zakresie wiek pozwanego, jego stan zdrowia, a zwłaszcza fakt uzyskiwania niewielkich dochodów i ograniczonych z uwagi na wiek i stan zdrowia możliwości zarobkowych. Pozwany na podstawie powyższego wyroku zobowiązany jest do zapłaty na rzecz powódki znacznej kwoty tytułem zadośćuczynienia. Obciążenie go kosztami procesu byłoby w takiej sytuacji sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Z tych samych przyczyn Sąd na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (j.t. Dz.U. 2018r., poz. 300) nie obciążył pozwanego nieuiszczonymi kosztami sądowymi, które ostatecznie poniósł Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Szczytnie.

Sąd na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze (j.t. Dz.U. 2017r., poz. 2368 ze zm.) w oparciu o § 4 ust. 1 i 3, § 8 pkt 5 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U poz. 1801) § 22 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia

przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. poz. 1714 ze zm.) przyznał pełnomocnikowi adw. adw. H. F. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Szczytnie kwotę 2.400 (dwa tysiące czterysta) złotych powiększoną o należną stawkę podatku VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)